

SMRTONOŠ

Andrew McDonald

Když smrták chodí na střední a hraje rock...

Smrtonoš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Andrew McDonald

Smrtonoš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SMRTONOŠ

CPress
Brno
2018

Sod se probudil se zamručením a bolavým obličejem. Zvednul hlavu a promnul si tvář, na které ucítil dlouhé otlačeniny. Otlačeniny od kytarových strun. Znovu totiž usnul na svojí kytaře.

Sod každý den zůstával vzhůru dlouho do noci i po tom, co jeho rodiče už dávno spali – a hrával na kytaru, jejíž bouřlivé riffy a akordy zněly po celém pokoji. Táta Soda vždycky v noci donutil, aby si do kytary zapojil sluchátka, přesto Sod hrál do té doby, dokud vyčerpáním neusnul.

Sod odsunul svoji kytaru a posadil se na postel. Na zdi naproti němu visel plakát nejlepší kapely všech dob – Sprej kyse-lých zvratků. Všichni tři členové skupiny se pyšnili roztrhanými tričky, kovbojskými botami a hranatými čelistmi. Hlavním zpěvákem kapely byl Julius Manflake. Julius, bůh rocku, který zpíval jako anděl, ale choval se jako ďábel. Na všechny otázky odpovídal naprosto stejně.

Juliusi Manflaku, co říkáte na to, že je vaše album albem číslo jedna?

To je nanic! ROCK!

Juliusi Manflaku, jaké je to být největší rockovou hvězdou na světě?

To je nanic! ROCK!

Juliusi Manflaku, jaká je vaše rada pro začínající ctižádostivé muzikanty?

Všechno je nanic! ROCK!

Julius měl vlastně pravdu. Normální život *je* nanic. Ale muzika je navždy. Muzika je život. Sod si hodně dlouhou dobu šetřil všechno svoje kapesné, za které si nakonec koupil elektrickou kytaru z hudebního bazaru. Pojmenoval ji po svém idolu - Julius Manflake a neuběhl jediný den, aniž by na tu kytaru nehrál. Sod se došoural ke svému psacímu stolu. Vzal do ruky mobil a otevřel aplikaci přední kamery, aby se na sebe podíval. *Kdo vlastně v dnešní době ještě potřebuje zrcadlo?* Pomyslel si. Ze zrcadla na něho zíral ušmudlanec s pomačkaným černým trikem a vlasy ještě rozčuchanými z postele. Sod se usmál. Dneska už si svoji image rockera poupravovat nemusel. Podíval se na hodiny a se zjištěním, že škola začíná za deset minut, ze země zvedl svoji školní uniformu - modré kalhoty, modré tri-

ko a modrý blejzr. Jakoby snad Williamsburgská střední byla škola šmoulů nebo co. Rychle si obléknul uniformu, kterou sebral ze země, sbalil Juliuse Manflakea do jeho kytarového pouzdra, popadl tašku a vyběhl ven ze svého pokoje.

V kuchyni Sod narazil na svoji matku, která zrovna opékala steaky. „Bré ráno!“ řekla vesele a zamávala na něho kleštěmi na maso. Sodova mamka vždycky po noční v nemocnici snídala večeři. Sod pokrčil nos. Mrtvá kráva pro něho zrovna nebyla ideální snídaní, ale jeho mamka to milovala. Z misky na ovoce popadl jablko a strčil si ho do batohu. „Zase jdeš pozdě, Sode,“ pokárala matka svého syna. Sod vlastně nebylo jeho pravé jméno. Jeho pravé jméno bylo Clarence Danforth. Rodiče Soda od malička nazývali *roztomilým malým hlupáčkem*. Poté, co trochu povyrostl, mu začali říkat jenom *malý hlupáček*. A v pubertě si začal říkat Sod, což v překladu vlastně *hlupáček* znamená a podle něho to zní daleko víc jako jméno pro rockera. Tedy rozhodně víc než nějaký Clarence Danforth.

„No jo. Kde je táta?“ zeptal se Sod. Sodův táta byl totiž většinou ráno ještě doma, oblečený ve svém černém roláku, a četl si noviny. Nahlas. Rád totiž svoji rodinu informoval o hurikánech, hladomorech a válkách ve světě.

„Dnes odešel do práce dřív. Má toho teď v práci hodně.“ Sod už se skoro zeptal proč, ale nakonec si to rozmyslel, protože by se mu dostalo poněkud nudné odpovědi, jelikož práce jeho otce je taky nudná – pracuje jako účetní v daňové kanceláři, ať už to znamená cokoli. Soda otcova práce nikdy moc nezajímala,

ale někdy si přál, aby jeho táta dělal nějakou zajímavější práci. Třeba by mohl pracovat jako hudební producent nebo kytarový expert.

„Už bys měl radši jít, zlatíčko,“ připomněla Sodovi matka. „Dneska jsi opravdu hodně zaspal.“

„Pracoval jsem dlouho do noci.“

„A na čem?“

„Na úkolu,“ zalhal. „Byl jsem vzhůru dlouho do noci a pracoval jsem na úkolu.“

„Aha,“ ušklíbla se Sodova mamka, protože jí bylo více než jasné, že ať už Sod dělal na čemkoli, úkol to nebyl. Sod se podíval do pánve, ve které jeho mamka smažila svůj steak. Na jeho vrchu se začala tvořit malá loužička krve.

Rodiče byli na Soda poněkud přísní, ale to jen kvůli tomu, že byl jedináček. Neměl žádné sestry, bratry ani věčně opilé strýčky, kteří by mohli jeho rodiče vytáčet namísto jeho. Byl prostě jenom on a jeho rodiče. Mamka na pánvi otočila svůj steak a ten začal prskat a syčet jako blázen.

„Mňamka!“ zvolala nadšeně. Jenom upíří měli radost z takové hromady krve. Upíří a Sodova mamka.

„Musím jít,“ řekl Sod.

„Dobře, zlato. Hodně štěstí ve šk-“ řekla mamka, ale to už byl Sod dávno pryč.

Williamsburgská střední nebyla od Sodova domu daleko – na nejvýš pět minut, když utíkal. Běžel zrovna uličkou obchodů jen kousek od školy, když se musel zastavit kvůli nesnesitelnému píchání na hrudi. Normálně Sod doběhl bez problémů až ke škole, ale dnes mu srdce bilo o něco rychleji než normálně. Něco ho donutilo se podívat přes ulici na obchod s koláčky – Cukrárna u Karen. Sod se koukal na obchod a něco se mu zdálo divné. Nikdy nebyl uvnitř. Ne jenom kvůli tomu, že podle Sodovy matky koláčky byly zbytečná extravagance, ale taky kvůli tomu, že mu obchody s koláčky nepřipadaly zrovna jako místo pro rockery.

Buch-buch.

BUCH-BUCH.

BUCH-BUCH.

Sod už dávno neběžel, přesto se ale jeho tep stále zrychloval a sílil, jakoby mu snad srdce chtělo vyskočit z hrudníku. *Možná.* Pomyslel si. Mám chuť na koláček? A zase se začal cítit zvláště. Z druhé strany ulice rozeznal dvě z postav uvnitř obchodu. Žena ve světlemodré zástěře stála za pultem. Hovořila s mužem, který na sobě měl fialovou bundu, na hlavě hnědou buřinku a k Sodovi stál zády. Najednou skrze Soda projela jakási vibrace. Jeho krev jako by začala v jeho žilách vřít.

Jdi!

Sod se rozhlédl kolem sebe, ale nikoho si nevšimnul. Přísahal by, že za jeho zády někdo šeptal.

Jdi!

Ozval se šepot znovu. Sod se otočil kolem dokola, než si uvědomil, že ten šepot nevychází z ulice, ale z něho. *Jdi tam. Podívej se do toho obchodu. Děje se to!*

Sod se podíval zpátky do okna obchodu. Muž s hnědou buřinkou se natáhl přes pult a dotknul se ramena ženy s tou světlemodrou zástěrou. To bylo to, co ten šeptající hlas uvnitř chtěl, aby Sod viděl? Muž dotýkající se něčího ramene? Co na tom bylo zvláštního?

Sod zakroutil hlavou a zkontroloval čas na svém telefonu. Vyučování už začalo. Měl by jít. Zastrčil si mobil do kapsy a ještě jednou se podíval na ten obchod. Bylo mu jasné, že něco bylo špatně. Obchod byl prázdný a ten muž si najednou rázně vykračoval v půli ulice. Sod přimhouřil oči. Ten hlas na Soda nikdy předtím nepromluvil. Přišlo mu, jako by neměl jinou možnost, než ten hlas poslechnout. Za malou chvíli už díky tomu hlasu stál před výlohou obchodu. Přiložil svoje ruce na sklo a podíval se dovnitř. Ta žena zpoza pultu – Karen? – nebyla k nalezení.

Opatrně stlačil kliku u dveří. Bylo zamčeno, přestože nápis na dveřích jasně říkal OTEVŘENO. Tohle by stačilo k tomu, aby to většinu lidí přinutilo to vzdát a odejít. Ale Sod věděl, jak se se zamčenými dveřmi vypořádat. Ne, že by nad tím příliš přemýšlel. Sponka do vlasů sem a karta tam mu pomohly se dostat za většinu zamčených dveří. Mohl by být klidně zloděj, kdyby chtěl, ale život kriminálního ho zrovna dvakrát nelákal,

tak si svoje dovednosti nechával pro mimořádné situace. Mimořádné situace přesně jako byla tahle.

Z peněženky vytáhnul svoji kartu do knihovny a projel s ní škvírou mezi futry a dveřmi tak, aby přešel přes záklapku zamčeného zámku. Zámek povolil a dveře se otevřely. Sod vstoupil a malý zvonek nad jeho hlavou, do kterého narazil vrškem dveří, jako by říkal *zdravím*. Obchod byl přízračně prázdný. Nebyli tu žádní zákazníci, kteří by seděli u těch pár stolů, co tu byly. Dokonce tu nebyli ani žádní zaměstnanci. Sod se přiblížil k prosklené vitríně. Byla přeplněná barevnými koláčky a luxusními názvy jako *Red Velvet a Hummingbird Carrot* nebo *Frosted Jaguar*. Kde ale byla ta žena, kterou před chvílí viděl? Naklonil se přes pult a opatrně se podíval za pokladnu.

Tam na zemi zahlédl ruku.

Jeho srdce se zastavilo. Sod se naklonil ještě trochu víc a všimnul si, že ta ruka navazovala na tělo. A to tělo na sobě mělo světlemodrou zástěru.

Byla to ta žena. Bez pohnutí ležela na zemi. Vypadala jako mimozemšťan v přestrojení za člověka.

Její krk byl rudý, obličej bledý a rty modré. Koukala na strop s otevřenou pusou a vyvalenýma očima, jakoby dělala takové to *aahhhh* u doktora.

Ale ona nebyla ani mimozemšťan ani pacientka u doktora. Ona byla mrtvá.

Sod nikdy předtím mrtvé tělo neviděl. Docela se mu z toho začal otáčet žaludek, jako by se měl pozvracet. S třesoucíma

rukama odklopýtal od pokladny a uvědomil si, že už mu krev v žilách nevře.

Sod vycouval ven a udělal to jediné, co ho v tu chvíli napadlo: rozrazil vchodové dveře a vyběhl na ulici tak daleko od mrtvoly té ženy, jak jen to šlo. Za sebou nechával jen zvuk malého zvonečku nade dveřmi, jako by říkal *sbohem*.

2 Vtíravé tělo

Nejlepší písničky jsou ty vtíravé, co vám uvíznou v hlavě. Sodovi jednou uvízla v hlavě písnička Ba-donka Donk Blues od Spreje kyselých zvratků na tři měsíce. Ale když si v pondělí sednul do lavice, jediné, co měl v hlavě, byla mrtvá žena, kterou viděl.

Sod do školy přišel pozdě, svou kytaru dal do zkušebny a vplížil se do třídy. Ve chvíli, kdy vešel, se na něho podíval pan Hacklebarry a řekl: „Je hezké, že jste se k nám připojil, pane Danforthe. Teď už můžeme *konečně* začít.“

Pan Hacklebarry byl Sodův třídní učitel. Taký ho učil biologií a hudebku.

Sod zasednul do lavice a pan Hacklebarry se pustil do něčeho, co vypadalo jako hodně dlouhá a nudná hodina.

„Tak jak jsme minulou hodinu probírali, lidé nejsou jenom hromada kostí, svalů a kůže, ale směs spousty buněk, které se v průběhu lidského života neustále rodí a umírají...“

Bylo těžké pochopit, jak mohou být hodiny biologie s panem Hacklebarrym tak nudné, když jeho hodiny hudebky byly vlastně docela zábavné. V průběhu hodiny si Sod vytáhnul sešit. Byl plný textů, akordů a písniček, které napsal. Většinu času ve škole psal. Vypadal tak, že si píše poznámky z hodin, a to stačilo na to, aby si ho učitelé nevšíмали. Tajně toužil po tom, že z jeho nepohodlné plastové židle ve škole napíše jednou hit. Byl by to příběh na způsob „z trhana boháčem“.

Otevřel sešit a připravil si propisku, ale do hlavy se mu znovu dostala vzpomínka na mrtvou ženu. Bez pohybu a života.

Proč tak zbaběle utekl? Bylo mu čtrnáct a čtvrt. Byl dost starý na to, aby se zvládl s něčím takovým vypořádat jako dospělý člověk. Doufal, že snad někdo jiný se odvážil do obchodu jít a o všechno se postarat. Polknul a vyčítal si, že tam ženu nechal ležet na zemi. Studenou a úplně samotnou. Mohl ji alespoň překrýt dekou a možná i zavolat policii.

Sod věděl, že každý jednou umře. Jeho rodiče, pan Hacklebarry, dokonce i on. Ale nikdy to nebylo něco, nad čím by přemýšlel nebo tomu rozuměl. Aspoň ne takhle. Po tom, co to viděl na vlastní oči. Nikdy nepřemýšlel nad tím, co se stane, když člověk přestane dýchat. Ale dneska nedokázal myslet na nic jiného.

Co by se stalo, kdybych umřel právě teď v hodině biologie? Utvořili by všichni kolem mě hlouček? Zavolal by někdo záchranku? Nebo by všichni zpanikařili jako já a utekli by pryč?

„Psst“

Sod zvednul hlavu. Vedle něj seděla Jodie.

„Jsi v pohodě?“ pohodila ofinou na stranu a odhalila svůj ustaraný obličej. „Vypadáš divně. A taky jsi trochu zpocený.“

Když Sod poprvé přišel na Williamsburgskou střední, neměl žádné přátele. Většina jeho starých kamarádů odešla na jiné školy. Ale když si v první den školy sednul vedle Jodie, uviděl na jejím telefonu obrázek Spreje kyselých zvratků. „Máš dovoleno si nosit Juliuse Manflakea do třídy?“ zavtipkoval. „Panebože! Sprej kyselých zvratků jsou tak úžasná kapela!“ řekla Jodie. „Pořád mi hlavě zní jejich písnička „Ba-donka Donk Blues“.

„Nejsi jediná,“ odvětil Sod a začal zpívat refrén písničky.

Jodie se zasmála. „Víš, strašně moc miluju Sprej kyselých zvratků. Tak moc mě inspirovali, že jsem si s kamarádem založila kapelu.“

Sod přestal zpívat. „Vážně?“

„Jo, já hraju na baskytaru a Vancouver hraje na bicí.“

„Čus,“ otočil se na ně kluk s vyholenou hlavou, který seděl na židli před nimi, a falešně jim zasalutoval.

„Vancouver. K vašim službám.“

„Bohužel jsme ještě nenašli tu správnou melodii,“ řekla Jodie. „Vlastně docela dobře zpíváš. Umíš taky hrát na kytaru?“

Sod se usmál.

A tak se zrodila jejich kapela. Pojmenovali se Ba-Donka Donks na počest kapely, která je svedla dohromady, a přemluvili pana Hacklebarryho, aby je každé odpoledne nechal zkoušet v učebně hudebky. Být v kapele bylo nejlepší rozhodnutí,

které mohl Sod učinit – miloval být v něčem dobrý a taky moc rád trávil čas se svými nejlepšími kamarády. Navíc začínali jako kapela znít dobře. *Hodně* dobře. Dokonce mezi sebe přibrali dalšího kytaristu.

„Co je s tebou, Sode?“ přerušila Jodie jeho myšlenky.

Sod sklonil hlavu. Ani nevěděl, kde začít. Šeptajícím hlasem? Divným chlapem ve fialové bundě? Otevřenýma očima mrtvé ženy, které ani nemrkly? Nebo tím, že teď sedí ve třídě a prostě si není úplně jistý, jestli se mu to celé jenom nezdálo?

Nemohl jí to říct. Ještě ne. „Jsem v pohodě,“ zabrbľal. Jodie zvedla obočí. Byla otravná, když věděla, že něco není v pořádku. „Opravdu. Nic se neděje,“ dodal. „Vysvětlím ti to na zkoušce.“ To Jodie prozatím stačilo a jemu to dalo čas vymyslet, jak vysvětlí něco, co sám nechápe.

Když konečně zazvonilo na konec poslední hodiny, dal si učebnice do skříňky, přehodil si batoh přes rameno a vydal se směrem do učebny hudební výchovy. Zahrát si s kapelou bylo přesně to, co potřeboval, aby si vyčistil hlavu a setřásl ze sebe podivné pocity viny a nevolnosti, které ho provázely celý den.

Neudělal jsem nic špatného. Opakoval si neustále. Ale myšlenky na mrtvé tělo byly silnější než předtím. Je to tělo pořád tam? Je už pozdě na zavolání policie? Jak vlastně umřela?

Sod zahlédl, jak ze třídy na chodbu vyšla postava celá v černém a vydala se směrem k němu. Hrobníkova dcera. Gotička Williamsburgské střední.

Všechny holky na škole nosily klasické modré blejzry, modré košile, modré sukně a vlasy stažené do culíku. Ale Hrobníkova dcera vždycky měla krátké, hnědé, rozčuchané vlasy, černě namalované rty a černou uniformu. Kde vůbec tu černou uniformu sehnala? A jak je možné, že jí nikdo nezakázal ji nosit? To tedy bylo vážně podivuhodné.

Sod z ní vždycky měl fakt divnej pocit. A dneska už divností měl víc než dost i bez toho, aby se s ní bavil. Rychle uchopil svoje kytarové pouzdro, otočil se a svižnou chůzí se vydal chodbou, která vedla ke zkušebně.

3

Kapela na hromadě

Když Sod dorazil ke zkušebně, dveře byly zavřené a Vancouver procházel chodbou s rukama zastrčenýma v kapsách.

„Čus, Sode!“ zakřičel Vancouver nadšeně, když si Soda všiml.

„Co tady děláš?“

„Zabouchl jsem si.“

„Zase?“ pozdvihl Sod obočí.

Vancouver se rozpačité pousmál. „Viděl jsem na chodbě nějaký holky, tak jsem si na minutku odskočil, abych si s nima pokecal.“

„Zase?“

Vancouver přikývl. Bylo jednoduché ho rozptýlit. „Dveře se za mnou prostě zavřely a víš, co je vůbec nejhorší? Ty holky si se mnou ani pokecat nechtěly.“

„Jejich smůla,“ poplácal ho Sod po zádech, zatímco přemýšlel nad tím, jak ty holky udělaly moc dobře, že utekly. Pak se porozhlédl po něčem, čím by zamčené dveře mohl odemknout. Na zemi ležela pinetka do vlasů. Zvednul ji. Mrštně s ní otočil ve zdírce dveří a dveře se odemkly. Vancouver byl viditelně šťastný. „Nikdy mě neomrzí se na tebe koukat, když tohle děláš.“ Jak vcházeli do zkušebny, tak Soda opustil všechnen stres. I když tu byly zdi natřené na žluto a koberec trochu lepil, Sod tohle místo miloval. Je to, jako když máte vytaháný starý svetr plný děr, ale přesto je pořád neskutečně pohodlný.

Vancouver se posadil za soupravu bicích. Chyběl mu tam tom tom a činely, ale nevypadalo to, že by to Vancouverovi nějak vadilo.

„Takže, jak ses dneska měl, chlape?“

„V pohodě,“ řekl Sod a shodil ze sebe tašku. „Dneska byl nějak divnej den, fakt jsem se na dnešní zkoušku těšil.“

„Já taky!“ řekl Vancouver a nad hlavou protočil paličkou od bicích.

Přestože Sod ráno nevěděl, jak to říct Jodie, najednou měl nutkání začít mluvit o tom mrtvém těle. Možná jeho přátelé vědí, co dělat, když najdou mrtvolu. Samozřejmě přeskočí tu divnou a děsivou část o tom, jak ho nějaký hlas v podstatě k tomu tělu přivedl. Šel si otevřít kytarové pouzdro a pak vzhlédl. „Víš, Vancouvere, něco hrozně –“

„Čau, kluci!“ řekla Jodie a došla si pro svoji basovou kytaru. „Připraveni to rozjet?“

Sod se zhluboka nadechnul. „Počkej chvíli, chtěl jsem vám říct –“

„Co kdybychom začali tím sexy songem. Víte, ne? Ten o líbání, co napsal Sod před pár týdny,“ skočil mu do řeči Vancouver.

„Soundtrack to a Mack?“ řekl Sod překvapeně. Přišlo mu šíleně divné, že líbání a mrtvoly existují v jednom a tom samém světě. Zdálo se, že tyhle dvě věci jsou od sebe na vesmíry vzdálené.

„Tu písničku jsem napsal jenom proto, že jste chtěli, abych napsal něco o muchlování.“

„A je to úžasnej song,“ zazubil se Vancouver. „Potřebujeme víc takových, abychom k nám přitáhli nějaký ‚groupies‘.“

„Jako vážně? Groupies?“ povzdychla si Jodie.

„Lidi...“ řekl Sod.

„Přesně tak!“ řekl Vancouver. „Groupies jsou fanoušci kapely, co jsou čistou náhodou holky.“

„Lidi,“ řekl Sod znovu.

„Vím, co znamená slovo groupies, idiote,“ zavrčela Jodie. „Ale písničky nemáš psát proto, abys přitahoval holky.“

„Lidi!“

Zatímco se Vancouver s Jodie dohadovali, přišel čtvrtý člen kapely.

„Čau, Barley!“ pozdravil ho Sod. „Hned jak tihle dva zavrou klapačky, tak ti řeknu tu nejšílenější věc, co jsi kdy slyšel.“ Barley něco tiše žblebtl a odvrátil svůj pohled na zem. Dal si

svoje věci do kouta a sehnul se, aby si vybalil elektrickou kytaru. Byl to poměrně tichý kluk, co vždycky vypadal bledě a neustále nosil kožené rukavice, aby zakryl ekzémovou vyrážku na ruce. Z kapely trochu vyčníval, protože byl o něco starší a už měl trochu zarostlý obličej vousy. A páni! Jak ten válel na kytaru.

Do kapely ho vlastně nikdo z nich nepřijímal. Pan Hackleberry trval na tom, aby ho mezi sebe přibrali, a na oplátku si mohli udělat zkušebnu v učebně hudební výchovy. A když se Barley poprvé ukázal a zahrál sólo na kytaru, bylo jim jasné, proč na tom pan Hackleberry tak trval. Byl neuvěřitelný kytarista. I s těmi rukavicemi dokázal hrát tak dobře, že to vypadalo, jakoby hrál už staletí. A i když Barley neměl ani tušení, kdo jsou Sprej kyselých zvratků, přibrali ho jako čtvrtého člena Ba-Donka Donks i tak. Až tak dobrý byl.

„Víš, že jsem multi-muzikant?“ sdělil Vancouver Jodie.

„Válím na bicí i na groupies.“

„To nedává žádný smysl,“ řekla Jodie. „Fuj!“

„Groupies nejsou žádný fuj! Jsou ÚŽASNÝ!“

„LIDI!“ zakřičel Sod.

„Co?“ řekli Jodie a Vancouver zároveň. Dokonce i Barley si přestal ladit kytaru a podíval se na něj.

„Dneska jsem viděl mrtvolu,“ vyhrkl Sod, protože už to v sobě nemohl dál udržet. Čekal, že z něho ten pocit opadne, po tom, co to někomu řekne. Ale nestalo se vůbec nic.

Ve zkušebně bylo najednou ticho. Všichni členové kapely koukali na Soda. Jodie a Vancouver dokonce zírali s otevřenou

pusou. Barley měl pusu zavřenou, ale rozhodně vypadal šokovaně.

„Co tím myslíš?“ prolomila konečně ticho Jodie.

„Bylo tam tělo, bylo mrtvé a já ho viděl.“

„Tak proto ses ráno ve třídě choval tak divně?“ Sod přikývl.

„Čí tělo to bylo?“ zeptal se Barley a ze širokých ramen si sundal popruh od kytary.

„Bylo tý ženy z obchodu s koláčky hned tady za rohem. Myslím, že se jmenovala Karen. Asi jsem tam prostě šel a našel ji.“

„Bože!“ řekl Barley a vrátil se k ladění svojí kytary.

„Vole, říkali jsme si, co se to s tebou dneska děje.“ Poznamenal Vancouver. „Už ses dneska kouknul do Žaláře?“

Žalář Ba-Donka Donks byl skupinový chat, který všichni členové kapely používali, aby si mohli tajně psát ve škole. Teda všichni až na Barleyho, který neměl telefon. Sod si uvědomil, že se za celý den ani jednou nepodíval na telefon. Vzal si ho do ruky a otevřel Žalář.

Vancouver

9:24

sode? chlape? jsi v poho? vypadáš jako bys viděl ducha

Jodie

9:41

SODE? JSI V POHODĚ?

Jodie

9:45

Zrovna jsem s ním mluvila. Tvrdí, že je v pohodě.

Vancouver

9:48

pan Hacklebarry je dneska taaaaaak nudnej
čas přemýšlet nad holkama

Jodie

9:49

Sklapni, Vancouvere!

„Viděla jsem tělo svého dědy, když umřel. Vypadal tak nějak klidně,“ řekla Jodie ohleduplně.

„Ona ale nevypadala klidně. Vypadala, jakoby z ní někdo vysál život, zatímco se s ním prala.

„Páni!“ vydechl Vancouver. „Úžasnej popis. To je přesně ten důvod, proč nám píšeš slova.“

Jodie protočila očima. „Říká se texty, Vancouvere.“

Sod jim celou příhodu převyprávěl. Víceméně. Vynechal ten šeptající hlas a to, jak mu najednou začalo bušit srdce. Znělo by to totálně šíleně – nebo možná jako kdyby on byl ten, co umíral.

„Počkat, takže jsi tam těsně předtím viděl chlapa?“ zeptal se Vancouver. „Viděl jsi krev? Střelnou ránu? Řezný rány?“

Sod zatřásl hlavou. „Měla bledý obličej, namodralé rty a zarudlý krk.“

Vancouver zašilhal překvapením. „Zarudlý krk?“

„Jo, myslím, že se udusila nebo tak něco. Možná ho měla zarudlý, protože se za něj držela.“

„Nebo... Myslíš, že byla uškrcena? Chlape, možná jsi byl svědkem vraždy!“

Sod si nic takového nevybavoval. Jediné na co si mohl vzpomnout, byl muž ve fialové bundě dotýkající se ramena prodavačky za pultem. Ale co to mělo co dělat s tím, že umřela? Možná, že se Sod na vteřinku otočil a mezitím ji ten muž uškrtil.

„Třeba byl ten chlap zabiják. Někdo si ho na tu prodavačku mohl najmout,“ ozval se zase Vancouver.

„Sode, nemůžu uvěřit, že jsi ji tam nechal jen tak,“ řekla Jodie a zněla dost zklamaně. „Měl bys to někomu říct. Třeba policii? Nebo rodičům? Navíc si ten příběh musíš trochu ujasnit. Není moc v pořádku, abys našel mrtvolu a prostě ji tam nechal. Co jsi tam vlastně vůbec dělal?“

„Eh...“ Šeptal na mě jakýsi hlas a donutil mě se tam jít podívat. Jsem šílenej blázen.

„Prostě jsem chtěl koláček,“ odpověděl rychle.

„To mi k tobě moc nesedí,“ odsekla Jodie nesouhlasně.

„Možná si o tom promluvím s rodiči, až přijdu domů. Můžou zavolat na policii nebo tak něco.“

„Všichni bychom se měli bát smrti,“ řekl Barley. Všichni se na něj otočili a jen zírali.

„Pro Kristovy rány! Myslel jsem tím jen to, že je smrt děsivá! Mohli bychom už začít zkoušet, prosím?“

„Jo, pojďme něco dělat,“ odkašlal si Sod. „Neboj, zvládnou to,“ dodal, když se na něj Jodie nedůvěřivě podívala.

„Čas na muziku!“ zaskřehotal Vancouver.

Sod vydechl, vzal si Juliuse Manflakea a zapojil ho do zesilovače s nápisem WILLIAMSBURGSKÁ STŘEDNÍ. Přemýšlel nad tím, jestli měl o té mrtvole vůbec něco říkat.

„Zahrajem si Happily Ever After,“ řekl.

Jedna z dobrých věcí na tom, že byl frontmanem skupiny, bylo to, že si mohl vybrat, jaké písničky budou hrát. Počkal, než byli všichni připraveni, a pak začal odpočítávat.

„Raz, dva, tři, čtyři!“

Vancouver udal tempo na bicí a po chvíli se přidala Jodie s jemným zvukem basovky. Barley začal zběsile hrát na elektrickou kytaru a Sod vybrnkával riff, který zněl tak hrubě, jako cinkání železných náramků na zápěstí. Poté otevřel pusu a začal zpívat:

*Lidi říkaj, že jsme flákači,
že nemáme žádnou snahu,
ale naše štěstí až do smrti,
je hrát rock do konce života.*

Zahráli celou písničku, aniž by ji byť jednou zkazili. I přesto všechno, co se ten den stalo, Sod věděl, že s písničkou zaváleli.

„Jo! Rozjeli jsme to!“ odhodil Vancouver svoje paličky, vylezl na židličku a přeskočil před bicí soupravu a s hlasitým: „Kapela na hromadě!“ spadl na Jodie a Soda.

Když dopadli na zem, tak se z nich stala hrouda těl a kytar a smáli se jako blázni.

Kapela na hromadě byl způsob, kterým Ba-Donka Donks slavili.

„Skoč na vrch, Barley!“ zakřičel Vancouver.

„Ne, díky,“ zamumlal Barley z druhé strany místnosti.

Tak tedy... Kapela na hromadě byl způsob, jak většina z Ba-Donka Donks slavila.

Sod necítil nohy, obličej měl přitisknutý na ulepeném ko-berci a cítil, jak na něj kape pot jeho kamarádů.

Tohle bylo jeho šťastné místo. Poprvé za celý den nemyslel na smrt.

Když Sod v noci přišel do kuchyně, jeho mamka seděla u stolu s hrníčkem kafe. Směna v nemocnici jí totiž začínala už za pár hodin.

„Jak ses dneska měl, broučku?“

„Nejdřív nanic,“ odpověděl. „Ale pak se to zlepšilo.“

„Nech mě hádat,“ pousmála se mamka. „Zlepšilo se to, protože jsi po škole šel zkoušet s kapelou.“ Sod přikývl.

„Poslouchej, potřebuju s tebou mluvit a...“

„Ahoj, Sode!“ vešel do místnosti jeho táta.

Sod přestal mluvit a zamračil se. Pokud si dobře pamatuje, jeho táta vždycky nosil černé roláky – seriózní oblečení pro seriózního muže. Ale dneska ne.

„Copak?“ zeptal se táta. Potom se podíval dolů na sebe. „Jo jasně. Ještě jsi neviděl můj nový outfit. Byl k němu klobouk zadarmo!“ Sod neodpověděl. Nepřikývl ani nezakroutil hlavou. Jediné, čeho byl schopný, bylo zírat na jeho tátu, který na sobě měl úplně novou fialovou sportovní bundu a na plešaté hlavě hnědou buřinku.

„Už byl čas na nový vzhled,“ dodal jeho táta s úšklebkem. Potom si sundal klobouk a uklonil se.

4 Pravda

Sodovi rodiče věděli o jeho ambicích, co se rockové muziky týče, ale nemilovali muziku tak jako on. A on se zase nezajímal o daně a věci, co se týkaly nemocnic a tak. U jídelního stolu pro něho bylo prostě většinou jednodušší se soustředit víc na jídlo, než aby se zapojoval do konverzace. A přesto, jak tak Sod večer u večeře seděl naproti svým rodičům, bez toho, aniž by se byť jen dotknul svojí hráškové polívky, všichni se zdáli tišší než normálně.

Koukal na svého otce, jak s ubrouskem zastrčeným za límec usrkává polévku.

„Chceš jeden?“ zeptal se ho táta a posunul misku s chlebem blíž k němu. „Není nic lepšího než čerstvý chleba namočený v hráškové polévce.“

Hráškovou polévku mívali u Danforthů skoro pořád. Hrášek je totiž levný a plný bílkovin. To Sodovi neustále opakovala

jeho mamka. Často dělávala jídlo ze zeleniny. Říkávala tomu *jídlo zdraví*. Sod si ale vždycky myslel, že *jídlo z pekel* by to vystihovalo daleko víc. Někdy kupovali i maso, jako třeba steaky, co mamka mívá k snídani, ale to jenom, když byly ve slevě. A když náhodou byly, vykoupili je do posledního kusu a nacpali si mrazák mrtvou krávou. Přestože oba dva rodiče pracovali, málokdy jim zbývaly peníze na věci, jako je nové oblečení nebo dovolená.

„Jednej hned, nebo navždy odpočívej v pokoji,“ řekl otravným hlasem táta a zatřásl s miskou na chleba Sodovi před obličejem. „Hlad je zabijákem v mnoha zemích, měl bys být vděčný, že si k večeři můžeš dát krajíc chleba.“

Sod si složil ruce na hrudi. „Nechci, děkuju.“ Táta tedy nabídnul chleba mamce, ale ta taky odmítla a raději dojedla svoji polévku. Zanedlouho jí začínala služba v nemocnici.

Kuchyň zase ztichla. Tedy až na zvuky srkání. Sod se neustále koukal na svého otce, jakoby ho to snad mělo donutit se přiznat k uškrcení té ženy v obchodě s koláčky.

Žaludek měl příliš stažený na to, aby něco pozřel. Dokonce i polévku. Nedokázal si svého otce představit, jak někoho škrtní, ale důkazy byly jasné. Možná si jen nechtěl připustit, že by jeho otec mohl být schopný něčeho tak strašného. Kdo by taky chtěl?

„Včera v noci se mi moje služba zdála nekonečná,“ prolomila ticho jeho mamka. „Narodilo se jenom pět miminek. Tři kluci a dvě holky. Bylo to docela tiché.“

Sodova mamka byla doktorkou na porodním oddělení. Čím více dětí se narodilo, tím šťastnější byla. „Jsem si jist, že dneska se jich narodí daleko víc,“ řekl Sod ironicky. „Ne že bych snad chápal to nadšení z malých lidiček, co všude kadí a nezajímají se o rock and roll.“

„Miminka jsou budoucnost naší planety,“ prohlásil jeho otec, zatímco si mazal chleba máslem.

„Dělal jsem si legraci,“ odseknul Sod studeně.

„Taky jsi býval miminko,“ upozornil ho táta.

„Moc roztomilé miminko,“ dodala jeho mamka.

Sod zavrčel. Pokaždé, když nebylo o čem se bavit, jeho rodiče začali být celí nostalgičtí a museli povídat o *roztomilém malém Sodovi* a o tom, jak neměl rád hráškovou polévku. Sod většinou protočil očima a nějak to přežil, ale teď mu to lezlo na nervy.

„Oh, Danieli,“ otočila se mamka na tátu. „Pamatuješ, jak se Sod učil pít mléko a vyprskával ho nosem?“

„Jak bych to mohl zapomenout?“ řekl jeho táta se širokým úsměvem.

Sod si opřel hlavu do dlaní. Nemohl tu zůstat sedět a nic neříct. Přivádělo ho to k šílenství. Jeho otec mohl být vrah! Hrozba společnosti!

Sod ráno nezavolał policii, i když měl. Ale mohl udělat správnou věc teď. Zpřímá se podíval na tátu a zhluboka se nadechl.

„Jak to, že jsi šel do práce tak brzy, tati?“ řekl, aniž by se obtěžoval potlačit jakési obvinění v tónu jeho hlasu.

Jeho táta si naplnil pusu polévkou a polkl.

„Tenhle měsíc budu muset dělat přesčasy,“ odpověděl. „Williamsburgovi nám zase zdražili nájem.“

Sodův táta se často stresoval kvůli penězům. Jejich bytní, Williamsburgovi, byli bohatá rodina, která vlastnila většinu majetku ve městě, včetně místní knihovny, kadeřníka a vlastnili i Sodovu školu, Williamsburgskou střední.

Sod na svého otce přimhouřil oči. „A šel jsi *rovnou* do práce? Nikde ses po cestě nezastavil? Nic neviděl? Nikoho se *nedotýkal*?“

„Ano, ne, ne a ne. Co to je za divné otázky?“ Sod zaťal zuby a cítil, jak uvnitř něho vře krev.

Rozhodně v obchodě viděl muže, co na sobě měl tátovu novou bundu a klobouk. Musel to být jeho táta. Ale proč lhal a říkal, že tam nebyl? Lidi lžou jenom, když mají důvod lhát. Což znamená, že jeho táta tu ženu uškrtil.

„A jaké bylo dneska zkoušení s kapelou?“ zeptal se táta.

Jeho otec se nikdy neptal na kapelu. Snažil se odvést konverzaci jinam? Sod se zamračil a ponořil lžici do studené polévky.

„Dobry,“ řekl, i když dnešní zkouška byla naprosto úžasná. Jak to, že se svými kamarády se mohl o mrtvém těle bavit, ale se svým vlastním otcem ne? *Jo, to bude ono!* Pomyslel si Sod. *Možná to bude proto, že moji kamarádi nejsou tajnými vrahy.*

Zadíval se na svého tátu. „Myslím si, že se stáváme lepšími a silnějšími jako kapela, protože jsme k sobě vždycky *upřímní*.“

Obličej jeho otce měl najednou zvláštní výraz. Jakoby nevěděl, jestli má být zmatený nebo znepokojený.

„Jsem rád, že tě to v kapele baví,“ řekl prostě. „Ale pamatuj si, že jednoho dne budeš muset dospět a podívat se pravdě do očí. Život je daleko víc, než jen nějaké sny. Máš svůj osud, Sode, a není to být rockovou hvězdou. Jsi předurčený k něčemu lepšímu. Život je krátký a smrt přichází rychleji, než si myslíš.“

„*Danieli*,“ řekla Sodova mamka, jakoby kárala své další dítě. „Myslela jsem, že jsme se už domluvili – žádná smrt a daně, když večeříme. Ztrácím z toho chuť k jídlu.“

Sodův táta býval filozof nebo tak něco, když byl mladší. Dokonce snad napsal i filozofickou knihu o smrti. Sod nikdy nechápal, proč se toho vzdal pro něco tak nudného, jako je počítání daní, zvláště když o smrti stále tak rád mluví. A díky tomu Sod neustále slýchal proslovy o tom, že život je krátký a vzácný, pořád dokola. Teď, když nad tím tak přemýšlel, se mu zdály tyhle proslovy snad trochu výhružné.

„Jenom se snažím říct pravdu,“ namítal táta.

To byla poslední kapka.

Sod ho kopnul do nohy tak silně, že mu skoro převrátil jeho polévku.

„Když chceš tak moc mluvit o pravdě,“ zavrčel, „tak mi řekni, co jsi dělal dneska ráno v obchodě s koláčky, když říkáš, že jsi šel rovnou do práce!“

Jeho mamka zalapala po dechu a překryla si rukou ústa.

Jeho táta měl stále stejný výraz. „O čem to mluvíš?“

Sod na svého tátu namířil prstem. „V obchodě jsem viděl mrtvou ženu a tebe jsem tam viděl taky, těsně předtím, než zemřela.“

„Tys mě sledoval?“

„Ne!“ zvýšil hlas Sod. „Šel jsem do školy a něco mě donutilo se zastavit na druhé straně ulice. Nemůžu to vysvětlit. Ale vím, co jsem viděl. Víím, že jsi ji zabil a teď o tom lžeš!“

Jeho rodiče na něho dlouho zírali. Pak táta odvrátil pohled na mamku a dal jí ruku na rameno.

„Musíme mu to říct, Rosie.“ Ale ona zavrtěla hlavou.

„Ještě ne.“

„Viděl mě u vraždy,“ zamumlal táta.

„Je mu jenom čtrnáct.“

Sod tomu nemohl uvěřit. Jeho máma je v tom namočená taky? To by ho nenapadlo ani ve snu. A teď tam o něm jeho rodiče mluvili, jakoby tam ani nebyl. Najednou se v něm probudila bouře vzteku a netrpělivosti. Popadl plastovou slánku s pepřenkou a mrštil s nimi o zeď kuchyně. Rodiče se na něho šokovaně podívali.

„Je mi čtrnáct a čtvrt,“ vyprskl. „Takže mi *teď* řeknete, o co jde, nebo zavolám policii!“

„Dobře, uklidni se,“ chytil ho táta za ruce. „Máš pravdu, je čas jít s pravdou ven. Protože smrt je opravdová. Je velká a hnusná a je všude. Ale taky je nádherná. Důležitá část koloběhu života. Neboj se jí.“

Mamka přikývla. „Smrt některé z nás drží při životě, zlatíčko.“

Sodovi se chtělo křičet. O čem to sakra mluvili? Zemřela žena a nejspíš to byl jeho táta, kdo ji zabil. Možná v tom byla dokonce namočená i jeho mamka. A teď mu dávali lekce

ohledně koloběhů života. Nedůvěřivě těkal očima z jednoho rodiče na druhého.

„Žijíte se zabíjením lidí?“

„Ne, zlato, samozřejmě, že se neživíme zabíjením lidí.“ Namítla mamka. „Tohle smrtonoši nedělají.“

„*Smr...* Co?“

Sod se snažil soustředit na mamčin obličej, ale najednou se mu udělalo mdlo. Musel se soustředit na dýchání. Nádech. Výdech.

„Poslouchej, já vím, že je to těžké pochopit,“ ozval se znovu jeho táta. „Ale já jsem smrtonoš a tvoje matka taky.“

Slova, co jim vycházela z úst, najednou vůbec nedávala smysl. Smrtonoši přece neexistují. Jsou to postavy bez obličeje, zabalené v černé kápi a hlavně existovaly jen ve filmech. Sod zatřásl hlavou. Snažil si tím vyčistit mysl.

„Poslouchej mě, Sode. Já jsem tu ženu v obchodě nezavraždil. Ona zemřít měla. Jen jsem jí pomohl na druhou stranu. To je to, co smrtonoši dělají.“

Sod byl v pasti. Jak se může hádat s lidmi, kteří jsou blázni?

„Tohle není vtipný.“ Uvědomil si, že v ruce stále svírá lžíci, a tak ji hodil po tátovi, ale místo do něho se trefil do zdi.

„Vážně si myslíte, že uvěřím nějakým pohádkám o smrtonoších? Jestli jsi tu ženu zabil, i kdyby náhodou, musíme to říct policii.“

„Zlatíčko,“ oslovila ho mamka jemně. „Tady nejde jenom o nás. Ty jsi smrtonoš taky.“

V Sodovi se najednou probudilo tornádo. Náhle viděl rozmazaně a podlomila se mu kolena. Přes tohle všechno dokázal zůstat stát.

„Sod není roztomilá dětská přezdívka. Je to zkratka pro Smrtí obklopené dítě.“

Smrtí obklopené dítě? Smrtonoši? Co je tohle za lži?

„To jste oba dva zešíleli? Nejsem žádný smrtonoš. Co to sakra vůbec znamená?“

Chtělo se mu už doslova rvát. Nebo jít mlátit do boxovacího pytle. Místo toho ale popadl svou polévku a rozlil ji po celém stole. Jeho mamka se stihla ohnout k zemi, ale táta prostě zůstal sedět, a tak mu polívka skončila v obličeji. Zelená tekutina kapala z otcovy hlavy na jeho novou bundu.

Sod zalapal po dechu. Obličej měl celý rozpálený, a tak se chtěl jít opláchnout. Odsunul kuchyňskou židli a snažil se rozejít, ale na to se mu moc motala hlava a trásly nohy. Svět se najednou začal točit.

„Měli bychom ho vzít k Rogerovi,“ slyšel Sod hlas svého otce.

A pak se všechno rozmazalo.

A pak zčernalo.

Rodinné záležitosti

Když Sod přišel k sobě, seděl mezi svými rodiči v temné kanceláři. Před nimi stál kancelářský stůl a prázdná židle. Prachem pokryté závěsy překrývaly okna a ze stropu visela jednoduchá žárovka. Jediná věc, která nevypadala docela starobyle, byla plazmová televize přídělaná na zdi.

Sod polkl a narovnal se. Matně si vzpomínal, jak byl svázan v autě a upřeně koukal z okna, zatímco auto opouštělo dvě panství na Hlavní ulici. Potom znovu odpadl.

Ty dvě panství byly Williamsburgské dominanty. Stály na hlavní třídě naproti sobě už přes sto let a dříve dokonce bývaly identické. Dnes jedno z panství mělo zahradu s přerostlými keři, prkna přes okna, oloupanou omítku a nejvyšší věžičce chyběl špičatý vršek. Vypadalo daleko hůř než jeho dvojče stojící naproti. Nádherné Williamsburgské panství, které bylo bezchybně opečováváno. Na věžičce se tyčil špičatý vršek, který

díky sluníčku zářil až dolů na trávník. Na trávě před domem stál nápis, který říkal:

VLASTNICTVÍ WILLIAMSBURGOVÝCH
ÚVĚROVÍ SPECIALISTÉ
VÍCE NEŽ 100 LET

www.realitnikancelarwilliamsburgovych.com

Sodovi bylo jasné, že nesedí v tom krásném Williamsburgském panství, ale v tom druhém. A taky bylo stejně ošklivé zevnitř jako zvenčí.

„Co tu děláme?“ zachrptěl na mamku.

„Je tu někdo, s kým se musíš sejít.“

Stiskla mu ruku a Sod jí stisk opětoval. V tu chvíli se otevřely dveře a dovnitř jimi vstoupil muž s hodně špatně zastřiženým knírem.

„Sodíku!“ řekl a otevřel svou náruč. Měl na sobě obrovskou ohyzdnou havajskou košili. „Konečně se setkáváme!“

„Tohle je tvůj strýc Roger,“ vysvětlil Sodovi táta.

Sod zíral na strýcův pupek, který zakrývaly zlaté palmy.

„Přátelé mi říkají Rodge,“ zakřenil se muž zpoza svého kníru.

Sod zamrkal. „Rodge?“

„Pro tebe strýček Rodge.“

Muž se zasmál a podal Sodovi ruku. Sod jí nejistě potřásl.

„Rád tě poznávám, synku. Jsem bratr tvého otce. Překvapení!“
Sod upřel zrak na tátu a zase uvnitř pocítil ten známý pocit vzteku. Nejdřív všechny ty kecy o smrtkách a teď tohle? Samé lži.
„Nemáme žádnou další rodinu. Nemáš bratra,“ řekl.

Táta upřeně hleděl na strýčka Rodge.

„Bohužel... mám.“

„Ale no tak, bráško. Přece na sebe nebudeme nabroušení tady před chlapcem.“

Strýček Rodge seděl naproti nim na kancelářském stole. Opatrně se podíval na Soda.

„Určitě máš mnoho otázek ohledně kosení lidí. Ale nejdřív ze všeho by ses měl podívat na tohle instruktážní video.“

Vytáhnul ovladač ze šuplíku a dřív, než Sod stačil něco říct, zapnul obrazovku. Na ní se objevila mladší verze strýčka Rodge. Tentokrát na sobě měl košili s mořskými pannami.

„To jsem já!“ rozzářil se strýček Rodge. Možná až moc.

Na obrazovce vedle něho stál muž v černé kápi. Kápě ho zakrývala tak, že bylo těžké spatřit jeho obličej. Držel dlouhou tyč, na jejímž konci bylo ostrí. To Sod poznal, byla to kosa. Tohle byl beze sporu ten smrtonoš, co se před vámi objeví, když umíráte.

Ale ten smrtonoš přece není pravý. Neustále si připomínal Sod. A rozhodně není členem naší rodiny.

„Zdravíčko,“ řekl strýček Rodge na obrazovce. „Já jsem Rodger Danforth, prezident Danforthské rodiny. A tenhle...“
– namířil prstem na toho v kápi – „je jenom zastaralý mýtus.

Strýček Rodge si z kapsy vyndal zapalovač na cigarety, předklonil se a zapálil spodek černé kápe. Ihned začala hořet. Plameny se hnaly směrem nahoru a ve chvíli, kdy se dostaly až k hlavě smrtky, vybouchla.

Sod pozdvihl obočí. Efekty ve videu byly překvapivě dobré.

Po tom, co se oblaka kouře rozpustila, si strýček Rodge s úšklebkem smetl z ramen zbytky kápe.

„Danforthova rodina je hrdá na to, že jsou její členové smrtonošskou komunitou s dlouhou historií ve Williamsburgu i zbytku země,“ řekl. „Neuvidíte nás nosit černé kápe a obrovské kosal. Danforthovi jsou možná velká, stará rodina, ale jsme moderními smrtonoši.“

„Až na to, že nejsme moc velká rodina.“ zamumlal Sod. „Máme jenom tři členy. Tedy čtyři – pokud počítáte strýčka Rodge.“

Video pokračovalo. „Když má někdo zemřít, přijdeme ho převést na druhý břeh. Ať už prší, je krupobití, nebo svítí sluníčko. Všichni pokrevní příbuzní jsou zasvěceni do rodinné branže v den, kdy dovrší osmnácti let.“

Strýček Rodge v televizi ukázal na Soda. „A dneska jsi tím šťastlivcem ty. Gratuluji!“

„Ale mně je jenom čtrnáct a čtvrt,“ začal panikařit Sod. Byl tohle důvod, proč mu ukazovali to video? Aby ho zasvětili do rodinné branže? Možná byl *smrtonoš* nějaký tajný kód pro něco jiného. Třeba jeho rodina byli zabijáci, jak říkal Vancouver.

Mamka špitla na Soda na znamení, aby byl ticho. Obraz televizy se změnil na pizzerii a strýček Rodge se objevil za pultem.

„Abychom skryli naše pravé identity, všichni smrtonoši mají nějakou práci. Mohou pracovat v pizzerii, být bankéři nebo něco jiného.“ Sod se podíval nejdřív na mamku a pak na tátu. „Jako doktor,“ řekl s obviněním v hlase. „Nebo daňový kontrolor.“

„Smrtonoši jsou úplně všude, připraveni na zkosení rychle a diskrétně,“ řekl strýček Rodge na obrazovce.

„Až budete připraveni, vaše nejbližší rodina vám ukáže, jak se to dělá. Hodně štěstí v kosení lidí,“ strčil si do pusy kousek pizzy a zamával na rozloučenou. Obrazovka zčernala.

Sod pevně stiskl víčka a snažil se soustředit. Smrtonoši? Smrti obklopené dítě? Zatajení příbuzní? Najednou zase cítil, jak se s ním všechno točí. Chytil se židle, aby zůstal sedět rovně. Nemohl znovu omdlít. Ne teď, když byl odklopen všemi těmi blázny. Kdo ví, do čeho by se probudil příště.

„To mi vážně říkáte, že jsme rodina smrtonošů?“ zeptal se. „A celý můj život jste kosili lidi, aniž bych to věděl?“

„Já jsem smrtonoš, tvoji rodiče jsou smrtonoši, ty jsi smrtonoš,“ řekl strýček Rodge s pokývnutím. „Všichni Danforthovi jsou smrtonoši.“

„O nic z tohotohle jsem se neprosil,“ řekl Sod a porozhlédl se po nejrychlejší cestě ven z kanceláře. Byly tu jen dveře, kterými vešli dovnitř, a oni by ho pravděpodobně stejně chytili dříve, než by je vůbec otevřel.

„Já vím, Soddy,“ řekl strýček Rodge konejšivě. „Být smrtí obklopené dítě je hodně velké břímě. Zvlášť, když jsi takhle mladý.“ Táta naklonil k Sodovi hlavu. „Říkáme ti Sod kvůli tomu, abys, až nadejde tenhle den, věděl, že jsi vždy byl smrtonošem. I když jsi neznal celou pravdu.“

„Smrtí obklopené dítě,“ opakoval Sod hloupě. Celá ta věc se smrtonoši nemohla být pravda. Ale jak mohl dokázat, že to pravda nebyla? Možná kdyby se neustále ptal na detaily, tak by jim nakonec došly odpovědi. Neměli by šanci s tou lží pokračovat.

Narovnal se na židli a otočil se na strýčka. „Jak dokážete být u všech smrtí v zemi, když jste jenom tři?“

„V Danforthově rodině je nás daleko víc,“ odpověděl strýček. „Jenom ve městě žijí *stovky* Danforthů – a daleko víc jich žije v celé zemi. Všichni jsou naši příbuzní. Jsme armáda smrtonošů. Společnými silami dokážeme být u každé smrti ve Williamsburgu.“ Sod se ušklíbl. Byla to dobrá výmluva, ale těžko uvěřitelná. Byl si jist, že by o všech těch příbuzných musel něco vědět, nebo ne?

„A kde přesně má tahle tajná armáda smrtek základnu?“

„Zrovna v ní sedíš,“ řekl strýček Rodge a pozvedl ruce ke stropu. „Tohle je Danforthské panství – základna smrtek ve Williamsburgu.“

Sod nevěřícně potřásl hlavou.

„Tahle barabizna je naše?“ otočil se na mamku. „Mám nějaké bratry a sestry, o kterých jste mi neřekli?“

„Ne, zlatíčko. Jenom hodně sestřenic, bratranců a vzdálených příbuzných,“ odpověděla mamka a poplácala ho po rameni.

„Ale asi bys měl vědět, že tvůj přítel Barley je tvůj bratranec,“ řekl strýček Rodge hrdě. „Barley je můj syn. Vlastně, adoptovaný syn.“

Sod nemohl uvěřit vlastním uším. Jeden ze členů jeho vlastní kapely. Proč by mu tohle Barley tajil? Rozhodně si s ním zítra na zkoušce promluví.

„Strýček Rodge před pár lety pomohl Barleymu z ulice,“ podotkla mamka, protože si myslela, že Sod strýčka obdivuje, když ztichl. Ve skutečnosti jen neměl co říct.

„On kosil lidi ve škole?“ vyhrkl Sod.

„Ale ne, Barley není smrtonoš. Je adoptovaný, takže nemá Danforthovic krev – nemůže být smrtonoš. Ale ví o tom. Bylo by těžké to skrývat teď, když je jeho otec prezidentem.“

„Proč jste to tedy skrývali přede mnou?“ zeptal se Sod naštvaně. „Neskrývali jsme to před tebou, vážně – smrt je nevyhnutelná část života,“ řekl Sodův táta klidně. „Mluvil jsem s tebou o smrti, jak jsem jen mohl, ale –“

„Ale nechtěli jsme tě rozrušit,“ dokončila mamka. „Sode, moc nám na tobě záleží, a proto jsme tě chtěli chránit před tvrdou realitou smrti, jak dlouho jsme jen mohli. Takže jsme tě drželi dál od jiných Danforthů, dokud jsi nebyl dost starý na to, abys to zvládnul přijmout.“

„Proto se s Rodgem setkáváš až teď,“ řekl táta.

„Prý jsem pro děti nebezpečný,“ řekl strýček a mrkl na Soda. Ten se na něho ošklivě podíval. Tohle rozhodně nebyl čas na špatné vtipy. Nebo mrkání.

„Děti by měly mít šanci vyrůst bez toho, aniž by přemýšlely nad smrtí,“ zamumlala mamka. „Zvlášť, když smrtonoši musí žít se smrtí každý den svého dospěláckého života.“

„Nikoho *nenutíme*,“ řekl strýček Rodge a věnoval mamce upjatý úsměv. „Jednoduše zasvětime členy rodiny do důležité práce se smrtí v den, kdy dosáhnout osmnácti let.“ Soda-va mamka se postavila a přešla ke špinavému oknu. Stála zády k ostatním a zakoukala se ven přes žaluzie.

„Je mi líto, Rodgere. Jen jsem pro Soda chtěla normální dětství. Život je naprosto jiný, když se staneš smrtkou. I když je ti osmnáct.“

„Ale mně *není* osmnáct. Tak proč se mi to děje už teď? Já nechci –“ Náhle přestal mluvit. Došlo mu proč. V obchodě s koláčky viděl něco, co vidět neměl, a místo toho, aby šel do školy jako normální člověk, tak se do toho namočil taky.

„Sode, měl bys vědět, že... že se udusila,“ ujasnil táta a otočil se na něj. „Ta žena v obchodě s koláčky. Jedla oříškovo-javorový koláček a udusila se oříškem. Zemřela rychle. Nešťastná smrt,“ dodal a zakroutil hlavou. „Konec si vybrat zkrátka nemůžeme.“

Sod si vzpomněl na její sněhově bílý obličej a ledově modré rty.

„Mohl jsi jí pomoci,“ zašeptal. „Nebo ji varovat. Nemuse-la zemřít. Nemusela strávit poslední chvíle svého života sama na zemi.“

„Nejsem zrovna šťastný, že jsi to viděl, Soddy,“ podotknul strýček.

„Vím, že je ti jenom čtrnáct, ale nejsi jediným Danforthem, který byl svědkem kosení dříve, než dosáhl osmnácti. V naší krvi je něco, co nás k smrti přitahuje. A probouzí se to v tobě daleko dříve než v osmnácti.

Sod si uvědomil, že jeho klouby jsou bílé z toho, jak pevně svírá židli, a tak ji pustil. Vzpomněl si, jak na něho jeho vlastní krev šeptala a nutila ho ráno jít do toho obchodu s koláčky. Bylo to to, co měl strýček Rodge na mysli? Protože to bylo směšné. Bylo naprosto nelogické, že by jeho krev moha vycítit smrt na druhé straně ulice – a že by se jeho celá rodina specializovala na kosení lidí.

Možná, že se jen snažili zakrýt tu vraždu v obchodě s koláčky. Co když opravdu byli skupina vrahů? Co když byl jejich další oběť?

Neuvěřitelné. Strýček Rodge si myslel, že jeho prezentace byla úspěšná, a tak se postavil a promnul si ruce.

„Takže teď, když už víš pravdu o své rodině,“ řekl strýček, „je čas, aby ses naučil kosit.“ Sod zbělal. Jeho mamka se otočila od okna.

„Musíš?“ zeptala se prosebně. „Není mu osmnáct. Jediné, co chce, je hrát v kapele ještě pár let.“

„To je v pořádku, Rosie,“ řekl Sodův táta. „Je čas, aby se postavil vstříc svému osudu.“ Sodova mamka se zatvářila nešťastně.

„Obávám se, že pravidla jsou jasná,“ řekl strýček nerozhodně. „Pokud se nezletilý Danforth poučí o řemesle, musí ho začít vykonávat.“

Sod zakroutil hlavou, ale jeho ústa nevydala ani hlásku. Tohle se přeci nemohlo dít.

„Rodgere,“ zněl najednou Sodův otec tak pracovně. „Měl bys pro nás jednu kosu?“

„Zrovna jsem ti ji chtěl nabídnout, bratříčku,“ vytáhnul strýček z kapsy předmět, co vypadal docela jako telefon, a podal jej Sodovi.

„Tohle je tvoje kosa, Soddy. V dnešní době už je všechno elektronické – investovali jsme mnoho peněz do technologie, kterou posledních pár let používáme. Tvoje kosa tě dovede za lidmi, které musíš zkosit. Tvoje první kosení proběhne asi za deset minut.“ Sod skopnul židli, na které před chvílí seděl. „COŽE?“

„Ukaž mi to,“ vzal si táta od Soda kosu a podíval se na displej. „Ano, vypadá to, že to úmrtí se stane jen pár bloků odtud. Raději bychom se s tím měli rovnou vypořádat.“

Sodova mamka otevřela dveře k odchodu a zakroutila hlavou, zatímco Sod jen strnul a stál.

„Uvidíme se, Soddy,“ ukázal strýček na Soda dva zdvižené palce.

„Dobře, Sode,“ řekl táta a podepřel ho pod ramenem. „Dostaneme tě k tvé první smrti.“

„Mé první smrti?“ zaskřehotal Sod a setřásl jeho ruku. „Zbláznili jste se, lidi?“